

Arrest

nr. 213 953 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig derde

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij volhardt in haar voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst, alsook de vrees jegens Al-Shabaab en haar vader.

Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 176 071 van 11 oktober 2016 omdat zij manifest niet aantoonde, noch aannemelijk maakte afkomstig te zijn uit Somalië. Aan haar voorgehouden herkomst uit en nationaliteit van Somalië werd geen geloof gehecht.

In het kader van verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 29 juni 2017 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekster ging niet in beroep tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo verklaart zij o.a. zwanger te zijn van een meisje en koesterde ze de vrees dat (wijlen) haar dochtertje bij een terugkeer naar Somalië besneden zou worden. Ze gaf ook aan dat zij en (wijlen) haar dochter ziek zijn. Verzoekster legt zelf geen documenten neer, maar verwijst naar het medisch dossier dat haar echtgenoot in het kader van diens vijfde verzoek om internationale bescherming neerlegde.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden herkomst en nationaliteit en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde getuigenissen van beweerdelijk dorpsgenoten om haar herkomst uit Halgan aan te tonen, merkt de Raad op dat aan dergelijke subjectieve en gesolliciteerde –ten behoeve van verzoekster opgestelde- getuigenissen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals eerder in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld, waarbij tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nationaliteit van en herkomst uit Somalië werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan de bijgebrachte getuigenissen kan derhalve geen bewijswaarde worden gehecht.

Betreffende verzoeksters huidig betoog in het verzoekschrift dat zij en haar huidige echtgenoot M.M.Y. tot een verschillende clan behoren en dat haar familie haar echtgenoot, van Somalische nationaliteit, nooit zal aanvaarden en zij dreigt verstoten te worden uit haar familie, benadrukt de Raad dat aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst uit Somalië geen geloof wordt gehecht. De vrees die zij thans ingevolge het clanverschil koppelt ten aanzien van Somalië mist aldus elke grond. De Raad wijst er dienaangaande op dat in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld dat "(...) redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (...- in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land", namelijk Somalië.

Overigens dient (ten overvloede) te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming niet de minste melding maakte van het clanverschil met haar echtgenoot en de problemen die zij dienaangaande vreest. Verzoekster, die in haar verzoekschrift nochtans aanstipt dat clanrelaties een belangrijk onderdeel zijn van de Somalische

cultuur, repte hier met geen woord over. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van haar verklaarde vrees. Nu verzoekster er eerder geen melding van maakte, kan zij de commissaris-generaal dan ook bezwaarlijk ernstig verwijten hier niet bij te hebben stilgestaan. Verzoeksters betoog betreft bovendien niets meer dan loutere hypothesen en veronderstellingen, niet in het minst onderbouwd door enig concreet en objectief gegeven. Het uiten van blote beweringen en algemene hypothesen volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien dient nogmaals benadrukt dat aan verzoeksters verklaarde herkomst uit en nationaliteit van Somalië geen geloof wordt gehecht.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en herkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar vluchtrelaas raakt, te verzwijgen stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat er redelijkerwijze van uitgegaan mag worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover verzoekster zou worden teruggeleid naar haar werkelijke land van herkomst.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij de vertalingen wenst neer te leggen van de getuigenissen, in haar dossier en in het dossier van haar echtgenoot. Verzoekende partij wijst erop dat in het dossier van haar echtgenoot werd besloten dat hij wel uit Somalië afkomstig is en behoort tot een

minderheidsclan. Verzoekende partij zelf is eveneens Somali en afkomstig uit Somalië, terwijl zij behoort tot een meerderheidsclan. Verzoekende partij is van oordeel dat haar dossier dient teruggestuurd te worden aangezien de hele clanproblematiek niet werd onderzocht.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar aanvullende nota met vertalingen van een aantal getuigenissen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Betreffende de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde getuigenissen van beweerdelijk dorpsgenoten om haar herkomst uit Halgan aan te tonen, merkt de Raad op dat aan dergelijke subjectieve en gesolliciteerde –ten behoeve van verzoekster opgestelde- getuigenissen geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals eerder in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld, waarbij tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nationaliteit van en herkomst uit Somalië werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan de bijgebrachte getuigenissen kan derhalve geen bewijswaarde worden gehecht.”* Het feit dat zij nu vertalingen van deze getuigenissen heeft neergelegd, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dienaangaande die door verzoekende partij niet worden ontkracht.

Verzoekende partij wijst erop dat in het dossier van haar echtgenoot werd besloten dat hij wel uit Somalië afkomstig is en behoort tot een minderheidsclan. De Raad merkt op dat ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis en op eigen merites dient te worden onderzocht, rekening houdend met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, wat *in casu* is gebeurd. Verzoekende partij kan dus niet zomaar verwijzen naar het dossier van haar echtgenoot en stellen dat zijzelf ook afkomstig zou zijn uit Somalië.

Verzoekende partij voert aan dat zijzelf ook eveneens Somali is en afkomstig uit Somalië, terwijl zij behoort tot een meerderheidsclan. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Betreffende verzoeksters huidig betoog in het verzoekschrift dat zij en haar huidige echtgenoot M.M.Y. tot een verschillende clan behoren en dat haar familie haar echtgenoot, van Somalische nationaliteit, nooit zal aanvaarden en zij dreigt verstoten te worden uit haar familie, benadrukt de Raad dat aan verzoeksters voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst uit Somalië geen geloof wordt gehecht. De vrees die zij thans ingevolge het clanverschil koppelt ten aanzien van Somalië mist aldus elke grond. De Raad wijst er dienaangaande op dat in de bestreden beslissing expliciet wordt gesteld dat “(...) redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (...) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land”, namelijk Somalië.*

Overigens dient (ten overvloede) te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens haar gehoor in het kader van haar huidige derde verzoek om internationale bescherming niet de minste melding maakte van het clanverschil met haar echtgenoot en de problemen die zij dienaangaande vreest. Verzoekster, die in haar verzoekschrift nochtans aanstipt dat clanrelaties een belangrijk onderdeel zijn van de Somalische cultuur, repte hier met geen woord over. Deze vaststelling ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van haar verklaarde vrees. Nu verzoekster er eerder geen melding van maakte, kan zij de commissaris-generaal dan ook bezwaarlijk ernstig verwijten hier niet bij te hebben stilgestaan. Verzoeksters betoog betreft bovendien niets meer dan loutere hypothesen en veronderstellingen, niet in het minst onderbouwd door enig concreet en objectief gegeven. Het uiten van blote beweringen en algemene hypothesen volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien dient nogmaals benadrukt dat aan verzoeksters verklaarde herkomst uit en nationaliteit van Somalië geen geloof wordt gehecht.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met ongeloofwaardige verklaringen en

zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en herkomst, maakt verzoekster zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van haar vluchtrelaas raakt, te verzwijgen stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat er redelijkerwijze van uitgegaan mag worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover verzoekster zou worden teruggeleid naar haar werkelijke land van herkomst.” Zij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet worden gevolgd waar zij van oordeel is dat haar dossier dient teruggestuurd te worden aangezien de hele clanproblematiek niet werd onderzocht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS